

EL MEU CIGNE

I

¡Cigne, com penso en tu! Aquest petit carrer,
mirall ben pobre i trist per on has passejat
la nostra joia immensa, la nostra confusió,
la cambra tan petita on se't trencava el plor,

de sobte ha fecundat el meu record gelós.
Cada cop que travesso Agate o Amor Road,
m'adono que aquell Londres d'ahir ja no existeix.
(Canvia la ciutat més prest que no el cor.)

Sols és d'esma que veig la ciutat que m'embruta,
les cases abandonades, papers i escombraries,
les fulles que la pluja de tardor descompon
i, resplendint als vidres, la boirina al meu cor.

Aquí, on són tan vius els dies que hem estat junts,
reveig cada matí, a l'hora del cel gris,
quan fas la corredissa per recollir el diari
i tornes a entaforat-te, fredolica, al llit.

Tu ets el meu cigne escapat de la gàbia,
el cigne que esquiva, de puntetes, el passadís fred.
Un raig de sol a la camisa blanca que, a la nit,
et rebrego amb la passió de la boca i del cos.